

DE POSTRYDER

DER PROVINCIE LIMBURG.

De Postryder verschijnt s'ondslogs, s'onderrags en zaterdags.
Men schrijft in te Tongeren bij M. COLLEE, boekdrukker uitgever van dit blad, groote markt, 31, en bij alle post-directeuren.
Alle toezending van brieven, annoucen, geld, enz., moet getrukeerd zijn.

Het abonnement is bepaald op 7 fr. binnen de stad, 8 fr. buiten de stad.
Een half jaarschrift 30 centime.
De aankondigingen, per denkrage, 15 centime.
De reklamen, per denkrage, 25 centime.

TONGEREN, DEN 20 JULIJ.

Katholiek congres van Mechelen.

Alles geeft te kennen dat het aanstaande congres van Mechelen niet minder belang als de twee voorgaande zal opleveren. Terwijl de vrijdenkers te vergeefs alle moeite aanwenden om een nieuw congres der sociale wetenschappen te kunnen inrichten, terwijl al de pogingen tot dat doel mislukken, zien integendeel de katholieken lat de beste uitslag hun toekomstend congres gaat bekroonen.

Reeds noemt men een zeer aanzienlijk getal geestelijke en wereldlijke notabiliteiten die beloofd hebben de vergadering bij te wonen. Mgr Dupanloup heeft uit Romien laten weten dat hij de uitnodiging aanvaardt. De vermaarde prelaat zegt dat hij het congres zal bijwonen, maar dat de vermoedissen die hij den ganschen zomer heeft doorstaan hem misschien zullen beletten aan de debatten deel te nemen. Doch men rekent dat zijne sterke gezondheid hem den middel zal geven om zijne welsprekende stem aan de toegelopen menigte te doen hooren.

Van eenen anderen kant, laat Mgr Mermilott, bisschop van Geneven in Zwitserland weten dat hij op het congres zal tegenwoordig zijn.

Benevens dezer beroemde prelaten, en nog menige anderen uit alle landen van Europa en zelfs uit de Vereenigde-Staten van America, moeten wij onder de wereldlijken melden M. de Falloux, M. de Riancey, M. de Camus, M. de Champagny, M. Cochin en waarschijnlijk den prins de Broglie en M. Cantu; onder de priesters de E. P. Lecœur, de welsprekende verdediger van Polen, de eerw. paters Ilyacinthe, de Petitot en Gratry. Men twijfelt nog of de E. P. Felix dit jaar de reis zal kunnen doen.

Men ziet dat het congres niets zal te wenschen laten. Het centraal comiteit verwaarloost overigens geene middelen om het derde congres zoo volmaakt in te richten als de vorige algemeene vergaderingen der katholieken.

Provinciale raad van Limburg.

Wij moeten nog eenige beslissingen mededeelen welke de provinciale raad van Limburg

in zijne laatste zittingen genomen heeft.

De raad had eene vraag ontvangen van de besturende commissie van het hospitaal van Hasselt strekkende om eene geldelijke tussenkomst der provincie te bekomen om de kosten te dekken der herbouwing en der vergrooting van het gesticht.

Het bestuur van het hospitaal van Graathem te Borgloon, had insgelijks een subsidie op de provinciale fondsen gevraagd voor vergrooting en herstelling van gezegd hospitaal.

De raad heeft beslist van tusschen te komen in de kosten van herbouwing en vergrooting van weladigheids gestichten, telkens dat de noodzakelijkheid dezer werken en de ontoereikendheid der plaatselijke middelen zullen bewezen zijn. Vervolgens wordt er voor het hospitaal van Hasselt een subsidie gestemd van fr. 11,000 en voor het hospitaal van Graathem eene som van fr. 2,900.

Het krediet van fr. 1,200, dat vroeger in de begrooting stond voor aankoop van stieren van vreemd ras is hersteld geworden.

Veemarkten.

Wij vernemen uit goede bron dat er eerst-dags een einde zal gesteld worden aan het sluiten der veemarkten.

Men schrijft ons uit Brussel dat het gouvernement vast besloten heeft de veemarkten te herstellen indien de gezondheidstoestand van het vee in de naburige landen niet verergert. Wij kunnen aan de eehelheid dezer tidingen, niet twijfelen, des te minder daar dezelve geheel overeenkomen met de verzekering welke M. de graaf de T'Serclaes, gouverneur van Limburg, in den provincialen raad gegeven heeft dat wij de gegronde hoop kunnen voeden van weldra de markten te zien heropenen.

Het aanstaande Concilie.

De volgende regelen, getrokken uit een' dezer dagen uitgevaardigde berderlijken brief van Mgr. Dupanloup, bisschop van Orleans, over de feesten van Rome en het aanstaande katholiek Concilie, zullen al het belang doen begrijpen dat de katholieke wereld bij zulke vergadering der Kerkvoogden heeft.

« Sedert het Concilie van Trente, dat is te zeggen sedert drie eeuwen, heeft de wereld geen Concilie meer gehad; en nogtans zijn feiten van een ontzaglijk belang, als de wijsbegeerte der

XVIIIe eeuw, de Fransche omwenteling, het hedendaagsch rationalismus, ten gevolge der wijzigingen in de staatkundige, maatschappelijke en godsdienstige orde, grooter nog dan in de XVIe eeuw, in de wereld voorgevallen, en maken zij, mogelijk meer dan ooit de bijeenroeping eener algemeene vergadering van de katholieken noodig. Er zijn blijkbaar, heden geestesgestellenissen, maatschappelijke zeden, een gansche toestand, in een woord, nieuw en zonder voorgaande in de wereld, die de Kerk met al haar licht en al de ervaring van hare opperhoofden, gesterkt door den Geest Gods doorgrondend moet, onder het voorzitterschap en onder de leiding van den Paus.

» Welke aanzienlijke schrede heeft het ongehoofd sedert de XVIe eeuw niet gedaan; welke val, van het protestantismus in het rationalismus, en van het rationalismus in al de dolingen, welke wij heden zich lucht zien geven: in de loochening van God, van de ziel, van het toekomstige leven, van de reden en van het geloof, van al de waarheden, eindelijk, die de grondslag van allen eeredienst, van alle zedeleer, en van alle samenleving zijn? En zulks in den naam van den voortgang der huidige maatschappij, thans zoo droefvrig en valscheijk ingeroepen, ter ondersteuning van de godloochening en het materialismus.

» Van den eenen kant, welke ingewikkelde, teedere, diepgrondige vraagstukken, door de openbare en economische leerstellingen opgeworpen, vooral door de geduchte maatschappelijke kwestien, door de dagbladders overal verspreid: de pers, die ontzaglijke macht der nieuwe tijden, onzer voorouderen onbekend!

» En wat al verwarde denkbeelden, wat al dwalingen en nonlottig misverstand op al deze vraagstukken! Welk mengelmoes van waarheid en valscheijk, van goed en kwaad in de hedendaagsche leerstellingen; en wat al onzekerheid in de geesten oopens de ware betrekkingen der katholieke leer met deze theorieën, alsook nopens de noodige of mogelijke houding der Kerk tegenover den huidige maatschappelijke toestand!

» Hoe noodzakelijk is het, op al die punten volle licht te werpen voor al de menschen van goeden wil, en het ware van het loogenachtige scheiden, *pretiosum a vili*, zoals de H. Schrift zegt; en hoe waardig is het van den Paus, te dien einde de Bisschoppen van al de gewesten bijeen te roepen die in dagelijksche aanraking of in onophoudelijke strijd zijn met de denkbeelden, welke het noodig is of op te helderen, of te veroordeelen, of te verheffen!

«...» Waarlijk, het werk is zoo groot sch als stout. Want eindelijk, is de Paus daar, te Rome, niet omringd van eenen kring van ijzer en vuur? En wat de eere, verkleeftheid en de dapperheid zij van dit edel pauselijk leger, dat wij voor ons hebben zien stappen, toegejuicht door

het Roomsche volk en de katholieke pelgrims van geheel de wereld, het is veel waart, maar kan het verantwoord worden voor alles? Wie weet, ten overige, wat er, onder zooveel begeerlijkheden zooveel latheden en aanslagen, morgen geworden zal van Europa en van den vrede der wereld?

» Welnu! 't is eenen dergelijken toestand, te midden van zulke gevaren, dat de Paus eener kalmen en vasten blik rondom zich en in de toekomst werpende, heeft gezegd: « De H. Stoel » is bedreigd, de wereld verontrust, onzeker, » gestoord; toch zal de Kerk haar werk voortzetten! » En zich tot zijne broeders en zonen, de Bisschoppen der gansche aarde, wendende: « Komt, zegde hij hun, en werken wij hier gezamenlijk voor het heil der wereld. »

« Op het Concilie van Trente waren er 300 bisschoppen, en gisteren waren wij met 500 te Rome. Te Chalcedonië, het talrijkste der oude concilien, waren er wel 600 kerkvoogden, maar de meesten waren uit het Oosten. Op het aanstaande concilie zult gij het Oosten en het Westen, het Zuiden en het Noorden, de drie deelen der oude wereld en de twee deelen van Amerika hebben, met de bisschoppen van Indië, China en der eerste Oceanische eilanden, zoodat de Senaat der katholieke Kerk, samengesteld uit de oudertlingen die al de kerken der wereld voortziet, onder alle luchtstreken, de volledigste tegenwoordigheid zijn zal der Kerk, die er ooit gezien is geweest. »

Over de verhuizing uit den buiten naar de steden.

De laatste statistiek door de fransche regering in het licht gegeven, bewijst dat indien de bevolking in de meeste groote sted-n toe neemt, dezelve schier overal in de dorpen vermindert. Van daar harde klachten in bijzondere briefwisselingen en in de landbouwbladen. Men treurt over de ontvolchting der sterkte jonge liden uit de dorpen om naar de steden heen te snellen en den edelen veldarbeid te verruilen tegen de gemeene bezigheden van het diebstal en den leuen. Men is bevreemd over de gevolgen dezer uitwijking, die eene bestendige oorzaak van liden voor den akkerbouw daarselst. Het is d- halve eene noodzakelijkheid aan die verhuizers te vertoonen dat zij zich vergissen, dat hun ongeduld om een beter leven te vinden hen in 't verderf stoort, en dat zij uit verachting voor eenen lagen stand, dien zij zouden kunnen verbeteren door ter plaats te blijven, in de steden een toestand gaan zoeken die dikwijls slechter is. Zekerlijk zijn er eenigen die gelukken, en hun voorbeeld zet anderen aan om hun te volgen. Maar hoeevelen zijn er niet, die, om een ellendig leven te rekken, tot de valghijkste beroepen in eerge-

VLAAMSCH E LEGENDE.

I.

Ons Heer en Sint Pieter gingen op zekeren keer wandelen langs de kanten van Bergues, die eene schoone stad in Vlaanderen was. Zij waren beide simpel en eenvoudig aangedaan, immers gelijk mannen die van niemand iets te vragen noch aan iemand iets te geven hebben.

Onder wege viel er een ijzer af van den voet van den ezel waar op zij reden, en juist op dien oogenblik stonden zij voor de smis van zekeren Pieter Hambrecht, een brave man, door geheel de streek gekend onder den naam van *Povere*, omdat hij verre was van rijk te zijn.

De smid stond te werken bij zijn vuur, en gren ad gezelschap had hij in zijnen winkel, dan dat van eenen zwarten hond die *Miserie* heette, en van tijd tot tijd de zwarte handen van zijne meester ging lekken, met medelijdende oogen als of hij wilde zeggen:

— Moed, lieve meester, uw ambacht is lastig; maar bemint er u niemand op de wereld, uwe vriend *Miserie* toch bemint u.

Ons Heer vroeg aan den smid of hij zijnen ezel een ijzer wilde opzetten.

— Komt binnen en zet u eenen oogenblik, zei *Povere*, in een minuutje is het gedaan.

Ons Heer en Sint Pieter namen eenen stoel en zaten. De smid verveerdigde een ijzer van louter zilver en besloeg den ezel, terwijl dat de vreemdelingen *Miserie* streelden tot groot genoegen van den baas.

— Hoe groot is onze schuld, vroeg Ons Heer, als het werk voltrokken, en het dier reisveerdig was.

— Niets, 't is ter eere Gods gedaan, zei de smid, die meende dat hij met twee arme bloeden te doen had.

Ons Heer, die alles weet, kende het gedacht van *Povere* en las tot in het binnenste van zijn hert.

— Ingezien gij zoo goed en zoo mild zijt, ant-

woordde hij, wensch drij dingen, ik zal ze u alle drij toestaan.

— Dat is aanveerd, zei *Povere*, en hij begon over en weder te stappen al denkende wat hij wenschen zou.

— Ongetwijfeld, zei Sint Pieter, gaat hij wenschen van naar den hemel te gaan.

Een oogenblik nadien zei *Povere*:

— Ik begeer dat alwie van nu voortaan in mijnen grooten zetel nederzit, er niet uit kunne zonder mijne toelating.

— Toegestaan, zei Ons Heer.

— Ten tweeden...

— Kies den hemel dan, zei Sint Pieter luid, en hij trok den smid bij zijn kleed.

— Laat mij gerust, gij, zei *Povere* die niet geern verstoofd was... Ten tweeden, ik wensch dat degene die op den grooten notebom van mijnen hof klimmen, er op moeten blijven zoo lang als ik wil.

— Ook toegestaan, zei Onze Heer.

— Ten derden...

— Kies den hemel dan, lomperik dat gij zijt, zei Sint Pieter met spijt en nadruk!

— Ten derden, antwoordde *Povere*, eenen blik van verachting op Sint Pieter slaande, ik heb hier een lederen beurs, ik wil dat al wat er eens in is, nooit uit kunne zonder mijne toelating.

— Nog aanveerd, zei Ons Heer, en alles zal geschieden volgens uwen wil.

En de reizigers wenschten de goede rust aan den smid en vertrokken. Sint Pieter nogtans preutlede bitterlijk op den dwazen wenscher die 't zoo schoon had om voorzeker regt naar den hemel te gaan.

II.

Eenige maanden na dat vreemd bezoek wierd het duren tijd en lastig leven: de smid verviel tot de schriklijkste noodwendigheid. Zijn laatste stuk ijzer was afgewerkt, zijne laatste kost brood door *Miserie* opgeeten. De donkere nacht, zonder vuur voor 't werk, zonder licht voor het huishouden, bracht nog meer droefheid in die stille

smis *Povere*, met de tranen in de oogen en neêrgebukten hoofde, wierp zijnen hamer in eenen hoek en plaatste zich scheerdelings op het aambeid. Een ding speet hem nu bitterlijk, het was van niet wat geld gevraagd te hebben, liever dan zijne drij onnozele wenschen te doen, ten minste zou hij nu van honger en gebrek niet sterven moeten.

Terwijl dat hij zoo droomende zat, werd er op de deur geklopt.

— Komt binnen, riep hij, zonder zelfs zijn hoofd op te richten.

De klink ging op, en een klein ventje, geheel in een gekropen van den ouderdom, trad binnen.

— *Povere*, gij ziet er droefvrig uit, zoo sprak het manneken, wat hapert er dan?

— Ja, wat hapert er! Het zou waarlijk nog veel moeten beteren vooraleer het wel gaat met mij Eertijds was ik rijk, nu ben ik dood arm.

— Als 't maar dat is! Daar is middel voor, vriendje, en ik kan u gemakkelijk zoo rijk maken als de zee diep is.

— Zou dat waar zijn? Doet het, ik aanschouw u als de braafste der menschen.

— Ik wil wel, maar op eene voorwaarde: dat gij mij na verloop van tien jaar uwe ziel geeft.

— En wat moet ik doen?

— Op dit perkement hier, uwen naam teekenen met eigen bloed.

— Waarom niet? ik heb liever mijne ziel aan den duivel te verkoopen dan geheel mijn leven armoede en honger te liden.

En hij sloeg met de vuist op het ijzer dat het bloed uit zijn hand sprong en teekende. Het oud manneken rolde het perkement op, stak het in zijnen zak, en vertrok al grimlachende.

III.

Povere kreeg geld, meer dan hij begeerde, en alle dagen valde hij zijne zakken, hij at en dronk en zong bij dage en bij nachte, en 't zelfde geestige spel herbegon elken morgen. Sedert dat hij rijk man geworden was, streelde iedereen hem en zocht zijn gezelschap, maar zijn geluk was te

groot om lang te duren. De tien jaren vervlogen gelijk rook, en op gestelde uur verscheen hetzelfde oud ventje om de ziel van *Povere* te halen.

— Wel gekomen, zei *Povere*, zet u neder in mijnen grooten zetel daar; gij moet vermoed zijn na zoo eene lange reis. Misschien zoudt gij ook wat begeeren uwe maag te versterken: ik heb wonder goede hesp, en van het beste seizoens bier in mijn kelder. Een minuutje geduld, en het is opgediend.

IV.

De duivel zat neder, strekte zijn kreupel been uit en voelde eene zekere wellust die liep door al zijne lidmaten. Maar terwijl hij daar uitgestrekt zat en verlangde naar de beloofde spijs, was de smid naar zijn vuur gegaan, had een zwaar ijzer heet gemaakt en kwam er méé opgestreken al fluitende.

— Een oogenblik, zoo sprak hij, vooraleer gij eten zult, hebben wij zoo wat kleine zaken te verfeenen.

En hij begon zoo geweldig met zijn gloeiend ijzer op Satan zijne schouders te dorschen, dat de duivel blauw en purper wierd. Hij keuzeltandde, wilde opspringen en *Povere* bij de kaal grijpen; maar wat hij ook pogingen deed, het was al vruchteloos; gelijk genogeld bleef hij op den zetel.

— Verlost mij! zoo schreeuwde de duivel.

En de smid sloeg altijd meer en meer.

— Verlos mij! riep de duivel.

En de smid sloeg altijd gewelddiger.

— Verlos mij, en ik schenk u nog tien jaren.

— Dat betert nu, antwoordde *Povere* die ophield van slaan, en daarmede kunnen wij in onderhandeling treden.

Nogtans, vooraleer gij zult opstaan daar, moet gij mij stellig beloven van nog tien gehele jaren te verleenen, en zoo veel geld als ik er tot nu toe in mijn bezit heb gehad.

— 'K beloof het u, 'k beloof het u, riep het ventje.

— Eb wel, op dan, en hier buiten, zei *Povere*.